

РЕШЕНИЕ

№ 19291

гр. София, 09.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав**, в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6505** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Ф., гражданин на Афганистан, с ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ №6908 от 12.06.2024г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се представи статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения, тъй като ответникът в нарушение на чл.8 и чл.9 ЗУБ е игнорирал причините за напускане на страната. Визира се, че има основания в споделената бежанска история за предоставяне на хуманитарен статут. Също така се излага довода, че изводите на ответника касателно ситуацията в страната по произход също са неправилни. Те се базирани на подход, който противоречи на методологията на Агенцията на ЕС в областта на убежището, базирана на цялостна преценка и събирането на доказателства от повече от едни източник. Твърди се, че в резолюция на Европейския парламент от 14.03.2024г. се констатира, че след завземането на властта от талибаните –малцинствата като хазари и таждики се сблъскват с репресии. Правилното установяване на положение е и с оглед принципа забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот. С оглед

изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява.

Ответната страна – Председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Х. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Подчертава, че молителят твърди, че е напуснал страната, защото неговият баща е убит и е имал конфликт, но това е станало преди лицето да се роди, както и спорът е бил свързан със земи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата от 26.06.2024г. по отношение на връчване от 19.06.2024г. е в срок, от адресат на акта, с правен интерес, поради което следва да се разгледа по съществуващото й. Следва да се направи отметка, че макар да навеждат предимно доводи във връзка с отказан хуманитарен статут, актът се обжалва в неговата цялост и се иска отмяната му в цялост.

С молба вх. №ВР-13-4823 от 16.10.2023г. Д. Ф., [дата на раждане] в провинция Б., Афганистан, гражданин на Афганистан, етническа принадлежност – хазара, вероизповедание – мюсюлманин, неженен, РНЧ [ЕГН] - е поискал предоставянето на закрила. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В решението е посочено, че по подадената молба лицето е регистрирано и настанено в ТП на ДАБ, но съгласно записка от 24.10.2023г. лицето е напуснало мястото и с решение №21791 от 13.12.2023г. производството по закрила е прекратено. Впоследствие е задържан в Б. и на основание Регламент 604/2013г. е върнат в страната ни. Посочено е, че в проведеното интервю от 11.03.2024г. е изложена бежанската история за напускане на страната по произход нелегално в началото на 2021г. през Иран и Турция, като не искал да подава молба за закрила в България, а в Б.. Обосновал е искането си за закрила с лични проблеми, свързани със спорове за земя. Отделно не можел да учи, а талибаните убили баща му заради земи. С оглед изложеното ответникът е приел, че от събраните доказателства не може да се установи, че лицето е било обект на преследване или спрямо него е упражнявано насилие вкл. поради произхода му или етническата му принадлежност. Подчертано е, че общата обстановка в Афганистан не дава основания за страх от преследване по смисъла на Женевската Конвенция от 1951г.. Ф. не е преследван по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и т.н.. Не може да са направи извода от интервюто му за преследване по смисъла чл.8 от ЗУБ, вкл. и защото по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаването им достатъчно тежки по своето естество или повтаряемост, което не се установява конкретно. Визирано е в решението, че съгласно чл.8 ал.5, т.6 от ЗУБ действията могат да се свързани и във връзка с полова принадлежност, каквито

твърдения не се правят. С оглед това е направен извод, че молбата за предоставяне на бежански статут е неоснователна.

Същия извод е направен и по молбата в частта ѝ за предоставянето на хуманитарен статут. Не са открити основанията по чл.9 от ЗУБ за закрила. Няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, не е бил обект на посегателства, не е претърпял насилие. Посочено е, че молителят не е бил принуден да отпътува, поради тежки заплахи вкл. и следствие от въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Подчертано е, че съгласно тълкуването в Решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. на чл.15, б.в от Директива 2004/83/ЕО-силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните органи, до които е отправена молбата. В тази връзка ответникът се е позовал на справка вх.№ЦУ-1031 от 03.04.2024 видно от която насилието в Афганистан не е безогледно и не дава основание от страх от преследване за чужденец. Определени групи могат да са уязвими и да попаднат в хипотезата на приложението на чл.9 от ЗУБ, но лицето не е от тази група. Дори да се кредитира твърдението му, че е от малцинствената група хазара, то той не заявява това като повод да напусне страната си. С оглед изложеното – е отхвърлено и искането на Ф. за предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно производство от ответника е представена справка №ЦУ -1525 от 24.06.2024г.. на л.83 и сл., както и справка №ЦУ-2032 от 30.09.2024г. относно хазари, узбеки, таджики –л.96 и сл..

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

На първо място се установява, че ответникът видно от нормата на чл.75 от ЗУБ е компетентен да постанови акта.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати в тази връзка съществени нарушения.

Съдът намира, че е правилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В рамките на производството кандидатът за закрила не е заявил нови причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Правилно ответникът е посочил, че изложените основания са свързани от една страна със спорове за земи, а от друга съдът маркира, че има и твърдения за това, че лицето не е можело да посещава курсове и да учи /л.30/. Видно обаче от интервюто причината да не може да продължи е страхът на майка му от атентати, защото вече се

е случил един, където е посещавал курсове. Твърди, че единият му брат е преподавател в полицейското училище, другите двама също полицаи. В действителност на л.22 има в превод сертификатът на А. /брат/, че е войник към силите за опазване на сигурността в Дирекция „Сигурност на отделите към ООН“, за брат му Н. А. има също данни –л.24, но в интервюто лицето не твърди, че по тази причина има проблем с талибаните, а поради земи е имал проблеми баща му, който е убит. Правилно е възражението на ответника, че бащата е убит, преди раждането на лицето. Изрично е заявил, че иска да отиде в Германия и Б., където има първи братовчеди. Следователно конкретни и лични касателно молителя основания за закрила по чл.8 ЗУБ няма. Същото е по отношение на чл.9 от ЗУБ.

СЪДЪТ споделя доводите на ответника за безогледно насилие и допълва, че съображенията за пълзящата скала -т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., както и т.31 на решение от 30.01.2014г. по дело С-285/12г./, са свързани с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителя да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие. Следва обаче да се има предвид и по последното дело факта, че е достатъчно съществуването на въоръжен конфликт, който е признат, без оглед на това дали същият е вътрешен или има международен характер, без оглед на интензитета на сблъсъците, равнището на организираност на силите и тяхната концентрация. Следователно – трябва посочената обстановка да доведе до безогледно насилие, за да се предостави статут по чл.9 от ЗУБ. Следва да се има предвид, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. От друга страна – видно от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Elgafaji/ - съществуването на тежки и лични заплахи за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Във връзка с гореизложеното ответникът се е позовал на справката от 0.04.2024г., констатирал е проблеми с конкретни етнически групи, но е визирал, че дори да се даде вяра на жалбоподателя, че е хазара- то това не е причина за напускането на страната. Съдът споделя този извод, вкл. и защото пред настоящата инстанция са представени 2 нови справки, но следва да подчертае, че не само причината за напускане е основание за това дали молбата за закрила трябва да се уважи. Ответникът при отказа си да предостави хуманитарен статут трябва задължително да изложи и съображения, свързани с принципа за забрана на връщане чл.4, ал.3 от ЗУБ. Трябва да направи констатацията, че не са застрашени живота или свободата на молителя по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или

политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

В този аспект видно е, че лицето е с етническа принадлежност хазара. Съгласно справка рег.№ЦУ-2032 от 30.09.2024г. т.3 на л.99 в месеците след идването на власт на талибаните същите провеждат срещи с шиитски хазарски лидери с цел избягване на разделения и осигуряване на сигурност. В тази връзка са и назначенията като това на трима хазарски министри. Подчертано е, че дискриминация на практика обаче има, има разселване, тормоз от страна на местните талибански командири особено в провинциите Б. и Д.. Следва да се има предвид, че молителят не е от тези провинции, а от Б., за която няма данни да има подобни прояви, за да се направи извода, че ако бъде върнат жалбоподателя с оглед принципа забрана за връщане ще бъде застрашена неговата свобода или живот.

Следователно –жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. Ф., гражданин на Афганистан, с ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ №6908 от 12.06.2024г. на Председателя на ДАБ, с което е отказано да му се представи статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

Съдия: